

žal. úřadu, na nějž stav. záležitost st-lova cestou opravného prostředku byla vznesena, aby rozhodnutí I. instance a dále i rozhodnutí II. instance, jež rozhodnutí nepříslušného úřadu věcně přezkoumávalo, jako zmatečně zrušil. Jestliže tak žal. úřad neučinil, nýbrž rozhodnutí ta meritorně přezkoumával, dostal se svým postupem v rozpor s právním řádem.

Č. 6111.

Bratrské pokladny: * Za účinnosti zákona z 11. července 1922 č. 242 Sb. není vládní komisariát pro báňské a hutnické záležitosti v Bratislavě příslušný rozhodovati spory vzniknuvší z poměrů pojišťovacích mezi revírní bratrskou pokladnou a jejími pojištěnci, a to ani při výkonu dozorcí moci dle § 68 cit. zák. Příslušnost tu neměl ani v době před sestavením rozhodčích soudů podle hlavy III. tohoto zák. (§ 84 odst. 4.).

Řízení před nss-em: Rozhodne-li správní úřad ve věci, v níž mu žádná kompetence nepřísluší, nemůže přezkoumání rozhodnutí takového nss-em státi v cestě námitka nevyčerpání pořadu stolic správních (§5 zák. o ss), byť i rozhodnutí úřadu toho ve věcech do kompetence jeho spadajících podléhalo dalšímu postupu instančnímu.

(Nález ze dne 29. listopadu 1926 č. 24.752.)

Věc: Jan S. v P. proti vládnímu komisariátu pro báňské a hutnické záležitosti v Bratislavě (za zúč. Revírní pokladnu v Bratislavě Dr. Jos. Pick) o příslušnost k bratrské pokladně.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím prohlásil žal. úřad, že nemůže vyhověti žádosti st-lově, jíž domáhal se zrušení výměru bratrské pokladny v Bratislavě z 9. června 1925, kterýmž prohlášeno, že st-l přestal dnem 15. září 1920 býti členem bratrské pokladny a nemá nároku na zaopatřovací důchod.

Pojednávaje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané musil se nss v prvé řadě zabývatí otázkou, zda žal. úřad byl příslušným k vydání rozhodnutí toho a to — jak níže bude vysvětleno — dříve ještě, než mohl vejíti na námítku zúčastněné strany, že nebyl dosud vyčerpán pořad stolic správních.

Nař. rozhodnutím rozřešen byl spor z poměru pojistného u bratrské pokladny, tedy z poměru upraveného zákonodárstvím o bratrských pokladnách. V době vydání nař. rozhodnutí, t. j. v den 5. srpna 1925 byl v platnosti již zákon z 11. července 1922 č. 242 Sb., jehož působnost dle vyhlášky min. veř. prací z 12. září 1924 č. 202 Sb. nastala dnem 1. října 1924. Zákon ten svěřil báňským úřadům — zejména báňským hejtmánstvím, jichž působnost na Slov. dle § 99 cit. zák. obstarává vládní komisariát pro báňské a hutnické záležitosti v Bratislavě — dvojí funkci: jednak v § 65 funkci úřadů rozhodujících v prvé stolici spory vzniknuvší z poměrů pojišťovacích mezi majiteli závodů a bratrskými pokladnami nebo jejich pojištěnci, jednak v § 68 funkci úřadů dohlédacích nad rev. bratrskými pokladnami. V rámci tohoto dohlédacího práva jest za-

jisté báňský úřad oprávněn přezkoumávati všeliké úkony a všeliká opatření rev. bratrských pokladen; tato jeho kompetence má však hranici tam, kde zákon k instančnímu přezkoumávání takovýchto úkonů a opatření povolal orgány jiné. A právě k takovémuo instančnímu přezkoumávání čili rozhodování všech sporů, které vzniknou mezi revírní pokladnou bratrskou a jejími pojištěnci — kterýžto spor také v daném případě byl předmětem úředního rozhodování — povolány jsou dle § 60 cit. zák. výhradně rozhodčí soudy zřízené dle § 58 téhož zák. Z toho je tedy patrné, že k řešení přítomného sporu báňské úřady vůbec příslušny nebyly ani v cestě dozorčí.

Na tomto právním stavu nemohlo změnití ničeho ani přechodné ustanovení § 84, odst. 4 cit. zák., jímž až do sestavení rozhodčích soudů podle hlavy III. tohoto zák. ponecháno rozhodování sporů, které vzniknou mezi bratrskou pokladnou a jejími pojištěnci, rozhodčím soudům zřízeným podle dosud platných předpisů, neboť i zde zachována dosavadní kompetence pouze rozhodčím soudům, nikoli však kompetence orgánů jiných, zejména vl. komisariátu pro báňské a hutnické záležitosti v Bratislavě. Rozhodoval-li tento úřad až do té doby v rámci své dozorčí moci skutečně také spory mezi bratrskými pokladnami a jejími pojištěnci prostě proto, že na území dříve uherském rozhodčích soudů nikdy nebylo, pozbyla tato jeho kompetence — i kdyby dle dosavadního právního řádu byla měla právní podklad — od doby účinnosti zákona č. 242/22 svého oprávnění, když, jak shora uvedeno, zákon ten v § 84 odst. 4 na dobu přechodnou zachoval v tomto směru pouze dosavadní kompetenci rozhodčích soudů. K tomu budiž jen ještě poznamenáno, že na obhájení opačného názoru nebylo by lze dovolati se ani předpisu § 3 zák. z 12. srpna 1921 č. 303 Sb., neboť zde svěřena vlád. komisariátu pro báňské a hutnické záležitosti v Bratislavě pouze kompetence k rozhodování sporů o mimořádné přídavky podle § 1 tohoto zákona.

Z vývodů těchto se podává, že k rozhodování přítomného sporu nebyly báňské úřady vůbec příslušny, a to ani jako instance rozhodovací ani jako úřady dozorčí. Pak nelze také mluvit o tom, že by pro toto rozhodování platilo nějaké pořadí instanční a že by tedy nař. rozhodnutí nebylo konečným. Proto také nss-u nebrání předpis § 5 zák. o ss, aby nař. rozhodnutí nepodrobil své kognici. Poněvadž pak shora dovedená nepřislusnost žal. úřadu zakládá nezákonnost rozhodnutí jeho, musil nss rozhodnutí to zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6112.

D á v k a z e z á b a v: * Pro odepření vrácení dávky ze zábav za nepoužité vstupenky (§ 9 pravidel o dávce ze zábav) není podmínkou, aby závada byla zjištěna a pořadatelům vytknuta při zábavě samé, nýbrž stačí i závada zjištěná později.

(Nález ze dne 30. listopadu 1926 č. 24.579.)

V ě c: Městská obec Ž. (adv. Dr. Ambrož Janka ze Žatce) proti okresní správní komisi v Žatci stran dávky ze zábav.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.